

„Doamne, aici și acum, doresc doar să îți spun să iei Tu fiecare parte a vieții mele, orice grijă, oricât de mică, ia-o Tu în mâna Ta și fă cu ea cum crezi Tu că este bine.

Doresc să devin un om, cu ajutorul Tău, care să îți aducă Ție bucurie, să aducă celorlalți bucurie și care să își modeleze viața cu Tine, cu sens. Mulțumesc că mă pot baza pe ajutorul Tău.

Te rog din inimă să îmi arăți unde vrei Tu să fiu, dacă să slujesc aici sau să merg ca misionară într-o țară străină. Cu ajutorul și puterea Ta, totul este posibil.

Ajută-mă să fac din orice decizie un motiv de rugăciune. Te iubesc!”

Extras din jurnalul Anitei

Din dragoste pentru Isus

Despre o viață scurtă, împlinită și dragostea care nu încetează niciodată...

Madeleine Kuster și Daniela Wagner au discutat cu mama Anitei, Rita Grünwald, despre întâmplarea de neconceput din Yemen și urmările acesteia.

Pe 13 iunie 2009 cumnata ta și-a spus că ficele voastre (ele erau verișoare) dispăruseră cu o zi în urmă. Ele făceau parte dintr-un grup de nouă persoane, toți colaboratori ai clinicii din Saada, Yemen, unde cele două tinere lucrau ca asistente medicale. Multe lucruri indicau o răpire, luare de ostatici. Cum ai suportat orele de incertitudine?

La început, am încercat să rămân liniștită, să nu intru în panică și să îmi termin treaba. Însă concentrarea mea se dusese. Mă gândeam cum să îi dau vestea soțului meu, Viktor. Speranța mea era mare, că totul se va termina cu bine.

Cum s-a întâmplat ca Anita să meargă în Yemen, o țară arabă?

Anita și cei doi frați mai mici ai ei, Steve și Jenna, care pe atunci aveau 16 și 22 de ani, îl cunoșteau pe Dumnezeu din copilărie. Într-o tabără de tineret, Anita se decisese pentru Domnul și la 16 ani a fost botezată. Acest lucru a avut, ca urmare, schimbări vizibile. După moartea Anitei, am primit jurnalul ei, care a devenit pentru noi o comoară neprețuită. În el scrie, printre altele: „Doamne, arată-mi calea Ta, vreau să Îți fiu credincioasă și să fac ce spui Tu. Dă-mi doar această dorință: să Te slăvesc pe Tine și să ascult de Tine!” Psalmul 86:11. Iubea acest verset și

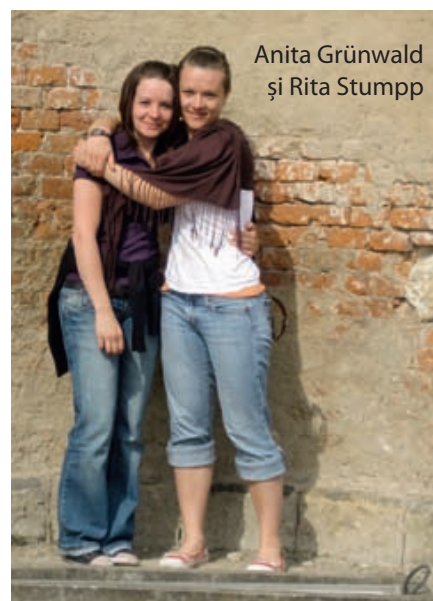
În vara anului 2009, nu doar creștinii din Germania au fost zguduți de soarta voluntarilor evanghelici plecați să ajute. Pe 12 iunie, șapte nemți, o femeie din Coreea de Sud și un britanic au fost răpiți în Yemen. Pe 15 iunie au fost găsite cadavrele a două femei din Germania și cel al femeii din Coreea de Sud.

Despre britanic și soții Hentschel din Germania, împreună cu micuțul lor fiu, nu se mai știe nimic nici astăzi.

Cele două femei germane ucise, Anita Grünwald (24 de ani) și Rita Stumpp (26 de ani) au vrut să ajute pe cei mai sărmani dintre sărmani în țara strict islamică din sud-vestul Asiei. De aceea, cele două asistente medicale au făcut practică într-un spital de stat în Saada, în nordul Yemenului.

il scria și altora mereu pe felicitări. În intrarea din 4.4.2003 este scris: „Vreau să mă predau Lui complet. Tot ce sunt și am, ce voi fi vreodată, Îți predau Ție, Isuse, absolut, necondiționat și pentru totdeauna.”

Oriunde a fost Anita, a lăsat în urmă semne ale credinței. Avea o personalitate puternică, știa ce vroia, dar, în același timp, era caracterizată de îndurare, prietenie, dorința de a ajuta și o dragoste mare pentru oamenii din Africa. Dorea să plece în misiune. De aceea, după clasa a unsprezecea și-a încheiat studiile și a început cursurile de asistentă medicală, deoarece așa poți fi util în orice țară în curs de dezvoltare. După aceea, a mers un an în Malawi, Africa. În total a mers de trei ori în această zonă și a colaborat într-un proiect creștin. După anul

Anita Grünwald și Rita Stumpp

În Malawi.

Anita lucrând ca asistentă medicală.

Maria tratează rănilor Isabellei.

social ca voluntar, a mers la școala biblică Brake. Dorința de a merge în Yemen a apărut în al treilea an la școala biblică, după o prezentare misionară. Relatarea unei moașe din Yemen a mers la inima Anitei și a verișoarei ei, Rita. Au vrut să plece împreună și s-au rugat pentru călăuzirea lui Dumnezeu. În jurnalul Anitei, lângă data plecării în Yemen este scris: „Din dragoste pentru Isus.”

Dragostea Lui îi îmbogățise și împlinise viața și această dragoste dorea și ea să o transmită tuturor oamenilor prin vorbe și fapte!

Voi, părinții, erați conștienți că ficia voastră ar putea merge într-o țară în care să fie în pericol? Ați putut să o lăsați să plece?

Nu, la momentul respectiv nu ne gândeam la o țară „periculoasă”, pentru că inima Anitei arsesse mereu pentru Africa, în special pentru Malawi. În ceea ce privește permisiunea de a pleca, ea ne confruntase de mult cu dorința ei și învățaserăm să o lăsăm să meargă pe drumul ei.

Apoi a venit vestea îngrozitoare: cele două fete sunt moarte. Au fost găsite într-o albie de râu uscată. Ucise...

Brusc, viața s-a oprit. O colaboratoare a organizației de ajutorare din Yemen este la telefon. Tristă și cu întreruperi, ne povestește: „A trebuit să identificăm cele trei cadavre. Nu am reușit să privesc la fețele desfigurate, dar hainele și alte caracteristici nu lasă loc de îndoială, este vorba despre Rita, Anita și Jang-Sang, fata din Coreea de Sud.”

Toată speranța s-a stins. Viktor își iese din fire: „Am simțit asta, nu ar fi trebuit să o las să plece!” Și mama Ritei tot spunea: „De ce le-am lăsat să plece?” Și eu îmi făceam reproșuri groaznice: „De ce nu am mai avertizat-o cu privire la astfel de călătorii?” Terenul spitalului din Saada se găsește la marginea orașului, înconjurat de un zid. În fața porții sunt mereu paznici. Sunt două grupări în Yemen care luptă una împotriva celeilalte. Dacă izbucnesc revolte, paznicii interzic excursiile în afara teritoriului spitalului. În ziua respectivă, a fost permisă o excursie ca fiind neproblematică. În acel loc, în albia râului, colaboratorii merg adesea la picnic în ziua lor liberă. În toți anii de dinainte nu se întâmplase niciodată nimic și celălalt grup, care a făcut o excursie în aceeași zi, dar ceva mai departe de spital, s-au întors nevătămați.

A fost ca și cum ni s-ar fi tras preșul de sub picioare. Nedumerire. Mă agățam ca un om care se înecă de faptul că Dumnezeu nu face greșeli. De ce El a permis asta, nu știam și nu știu nici astăzi.

Fiind credincioasă, tu și copiii tăi ai găsit mângâiere la Dumnezeu.

Yemen

Contextul

Yemen este cea mai săracă țară din peninsula arabă – și o ascunzătoare pentru islamismii militanți. Grupuri tribale separatiste și celule al-Qaeda cauzează probleme mari guvernului. Triburile din sud comit în mod repetat acte de violență.

Islamul este foarte conservator în Yemen. Șaria este sursa ultimativă a întregii legislații. În februarie 2012 au avut loc alegeri prezidențiale, după ce președintele Ali Abdullah Salih a fost forțat să se retragă.

Pe scurt

Religie: Islam » musulmani 99,9 %, creștini 0,1 % » președintele statului: Abed Rabbo Mansur Hadi

Situația creștinilor

Pentru yemeniți este foarte periculos să își mărturisească deschis credința în Isus. Creștinii nu au voie să îi îndemne pe musulmani să se convertească la creștinism. Creștinii yemeniți din context musulman sunt pasibili de pedeapsa cu moartea. În moschei, în predici, se incită deschis la ură împotriva Occidentului. HMK¹ și partenerii ei ajută la formarea de lideri de biserici în Yemen.

Copii din Yemen.

Viktor, soțul tău, la momentul respectiv nu avea o relație personală cu Isus.

Viktor striga întruna: „Unde a fost Dumnezeu? Am simțit că această călătorie nu este bună, de ce am lăsat-o să plece?” Aproape că înnebunise. Atunci i-am spus: „Dacă ai ști care a fost cea mai mare dorință a Anitei!” Prin asta vroiam să îl mângâi, să îi spun că moartea nu are ultimul cuvânt și grija Anitei era pentru el, ce s-ar întâmpla cu el dacă murea fără Dumnezeu. Ea spusese în mod repetat: „Dacă tata și-ar încredința viața lui Isus, mi-aș da viața pentru asta.” Atunci el s-a prăbușit și, plângând, și-a predat viața lui Isus și a strigat la El după ajutor. Pentru el a fost o eliberare să nu mai trebuiască să îl acuze pe Dumnezeu, ci să îl vadă doar ca Ajutor la nevoie. Ca familie, ne-am rugat mult împreună și am plâns, lucru pe care îl facem și astăzi.

În această perioadă dificilă, după moartea copilului vostru, ce v-a ajutat, încurajat sau mângâiat?

Prietenii, rudele, colegii de serviciu, oamenii care le cunoșteau pe Rita și Anita,

și alte persoane care ne-au fost aproape nouă, părinților. Au fost un sprijin și ajutor nespus de mare pentru noi. Într-o zi au fost cam 100 de oameni care au jelit cu noi. Nu au fost o povară pentru noi. Mulți oameni nu știu ce să spună într-o astfel de situație și se distanțează. Dar noi am fost atât de recunoscători pentru fiecare persoană care a venit, chiar dacă mulți doar plângeau sau tăceau alături de noi. Am primit și ajutor practic de la vecini și frați din biserică. Să fim cu ei a fost un sprijin important pentru noi. De la biroul federal de criminalistică au venit zilnic doi funcționari. Ne-au spus că nu mai văzuseră niciodată un asemenea ajutor în necaz. Mângâiere și pace profundă am primit însă de la Tatăl nostru ceresc, într-un mod supranatural.

Această infracțiune a apărut și în presă. Cum ați trăit aceasta?

Presa ne-a făcut foarte multe probleme, dar uneori au fost și raze de speranță. Trusturile de presă locale au vorbit direct cu noi, chiar au mers la un serviciu divin în biserică noastră și au relatat conform cu adevărul. Un articol dintr-un ziar

---

« În jurnalul Anitei, lângă data plecării în Yemen este scris: „Din dragoste pentru Isus.” »

---

berlinez a fost prost. În acesta scria că fetele erau fanatice, că noi, părinții, le împinseserăm să facă asta, că ele fuseseră fundamentaliste periculoase... iar emisiunea Frontal 21 a pus pe seama Anitei și Ritei dorința de aventură, prin care s-au pus singure în pericol și alte lucruri de genul acesta. Nu este nevoie să mai spun că astfel de neadevăruri ne-au mărit durerea. Calomniile au mers prea departe. Diversi oameni au luat atitudine atunci. S-a făcut o plângere și responsabilul emisiunii a fost demis.

Cum le merge în prezent fraților Anitei? În ce măsură acest eveniment le-a influențat viața de credință?

« Anita se remarcă prin **compasiune, amabilitate, dorință de a ajuta și o dragoste mare față de oamenii din Africa.** »

Blessings înainte de a fi luat în satul de copii.

S-au îndepărtat de Dumnezeu sau El i-a atras astfel și mai aproape de El?

Sunt foarte recunoscătoare pentru faptul că Dumnezeu i-a purtat prin toate văile și credința lor s-a confirmat. Încrederea în Dumnezeu a devenit mai fermă. Încă nu am trecut prin tot. Încă mai sunt faze dificile. Ei trebuie să facă față dorului de sora lor.

Încă nu se cunosc făptașii și motivele?

Din păcate, astăzi știm la fel de puține despre asta ca la început. Din acea zi însă, spitalul proiect din Saada a fost închis. Toți colaboratorii acestei organizații de ajutorare au fost retrași de acolo, deoarece domnește starea de război. Doar câțiva lucrători yemeniți din spital mai lucrează cu puținul care a rămas. Nu știm dacă fetele au fost victime „întâmplătoare” ale războiului care a izbucnit atunci sau dacă ele au fost motivul. Nu s-au cerut niciodată bani de răscumpărare cum se obișnuiește în cazul răpirilor în țările acestea.

Ceva mai târziu, ați avut contact pentru prima dată cu alte colaboratoare ale clinicii din Saada, care lucraseră împreună cu cele două tinere. Au fost

emoții de ambele părți la întâlnirea respectivă?

Da, pe de o parte, simțeam o strângere mare de inimă, dar și un dor mare de a-i întâlni pe oamenii care le-au văzut ultima dată pe fiecele noastre. De cealaltă parte, era teama de a ne întâlni și a nu ști cum facem noi față situației. Cum vom reacționa? Cu reproșuri, acuze? Pentru cele trei moașe a fost important să audă de la noi că nu le facem niciun reproș. Esther era cea care povestise despre Yemen la școala biblică. La momentul întâlnirii, ea era în Germania. Rose lucra pe atunci de 17 ani în spitalul acela și Fauke era de trei ani acolo. Pentru ea a fost foarte rău, pentru că în ziua respectivă dorise să plece cu ei în excursie, dar nu a putut merge, deoarece nu a mai fost loc în mașină. Își face reproșuri puternice și nu s-a mai întors niciodată în Yemen.

Am vrut să aflăm de la ele cât mai multe despre fiecele noastre. Ele erau acolo de o săptămână și de-abia cunoscuseră ținutul și lucrarea. Și cu cei doi medici olandezi, soț și soție, care au fondat această lucrare cu 35 de ani în urmă, am avut o relație strânsă de prietenie de la moartea fetelor noastre.

Vorbești mereu despre o pace adâncă, care, în ciuda greutăților, îți umple inima și o și emani. Există o „rețetă” pentru asta?

Rețetă este un cuvânt nepotrivit. Versetul din Filipeni 4:7: „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” este o realitate. Învățasem pe dinafară acest verset, dar până atunci nu putusem niciodată înțelege cu adevărat ce înseamnă „pacea adâncă, care întrece orice pricepere”. Apoi am aflat pe pielea mea: L-am experimentat pe Dumnezeu ca Tată iubitor, care dă pacea Sa. Cu mintea mea nu pot pricepe. Sunt momente când mă copleșește dorul de Anita. Bineînțeles că acest lucru este normal, însă îmi pot îndepărta mereu privirea de la durere și o pot îndrepta către Isus și atunci, în ciuda jellii, am pace în inimă – cele două nu se exclud!

Camera Anitei a devenit biroul tău. De aici lucrezi pentru un sat de copii în Malawi, Africa. Viața voastră a căpătat o nouă perspectivă prin satul de copii de acolo. De ce vă implicați în acest proiect?

Pentru tatăl Anitei a fost foarte important să realizeze pe cât de repede posibil

Jenna, Viktor, Rita, Anita și Steve Grünwald

«Dacă tata și-ar încredința viața lui Isus, mi-aș da viața pentru asta.»

Sam, băiețelul care a cucerit inima Anitei, iar mai apoi, și pe a tatălui ei.

Blessings după ce a fost luat în satul de copii.

Grupul din Wolfsburg care a fost în Malawi la săpatul fântânii.

viziunea Anitei, aceea de a întemeia un sat de copii în Malawi. Când deschizi jurnalul unei tinere de 24 de ani te aștepți la povești de dragoste, vise despre prințul vieții, idei despre propria fericire în viață. Însă în jurnalele Anitei se regăsea un alt gând: „Doamne, arată-mi calea pe care să merg! M-aș bucura nemaipomenit, dacă Dumnezeu ar avea cu mine planul de a întemeia un sat de copii, unde copiii să primească dragoste și tot ceea ce nu li s-a dat vreodată. Când Îi dai totul lui Dumnezeu, atunci El poate forma ceva minunat din fragmentele vieții noastre și ne poate folosi pentru Împărăția Sa. Îmi doresc atât de mult ca Dumnezeu să mă ia cu totul și să mă folosească. În harul Său să mă ajute să trăiesc după Cuvântul Său: „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (Ioan 4:19).

Am simțit că astfel Dumnezeu ne dă o nouă sarcină.

Dumnezeu ne mângâie mereu prin întâmplări deosebite, care aduc bucurie.

Astfel, Sam, un băiețel foarte vivace, i-a cucerit inima lui Viktor. Mai târziu, am descoperit o poză în care și Anita era cu Sam. O prietenă ne-a povestit că și Anita îl iubea foarte mult pe acest băiețel. Sam crescuse cu bunica lui. Ea îl ținea toată ziua legat cu lanțuri de un copac și nu putea nici merge, nici vorbi, când l-a

întâlnit Anita. Acum este în satul de copii. Viktor zburdă cu el și îi acordă atenție sub formă de timp.

În apropierea proiectului principal am putut cumpăra un teren. Mulți tineri din biserica noastră au ajutat la săparea unei fântâni și la construcția unei clădiri. Copiii primesc la noi micul dejun înainte de a merge la școală și după școală vin iarăși. Primesc o masă, ajutor la teme și noi ne jucăm cu ei și le spunem istorioare biblice. Momentan, planificăm să mai construim un cămin de copii pe terenul acela. Sunt multe văduve cărora le-ar plăcea să fie mamele acestor copii. Foarte aproape de acest teren este o biserică creștină. Pastorul ne sprijină foarte mult. Malawi este de fapt creștin, dar majoritatea sunt creștini doar cu numele. Ocultismul, fricile și imoralitatea sunt foarte răspândite.

Acum vedem sarcina noastră în a împlini voia lui Dumnezeu, arătând îndurarea celor mai sărmani dintre sărmani.

La fântâna din Mdeka (Malawi) ați pus să fie inscripționat: „Anita & Rita. Din dragoste pentru Isus.” Localnicii își mai amintesc de cele două tinere?

Am reconstruit complet satul de copii din Mdeka. De aceea, nimeni din sat nu

Numele în placa de beton a fântânii.

le-a cunoscut pe ficele noastre. Dar oamenii care lucrează în acest proiect cunosc povestea și sunt foarte impresionați și recunoscători.

În jurnalul Anitei se poate citi: „Este atât de frumos că Dumnezeu poate folosi toate lucrurile, chiar și pe cele rele pentru noi în vederea a ceva bun, dacă Îl lăsăm pe El la cârmă.” Puteți voi, ca părinți, să fiți de acord cu acest lucru? Tu și soțul tău, puteți vedea un sens în moartea timpurie a Anitei și Ritei?

Să dai morții un sens e greu, dacă nu imposibil. În Biblie, moartea este numită dușman. Aceasta aduce suferință, nenorocire, distrugere și despărțire. Dar nu are ultimul cuvânt și aceasta este o mângâiere nespuse de mare pentru noi. Dumnezeu întoarce foaia și face totul nou.

Cum merg lucrurile mai departe?

Învățăm. Încă sunt sușuri și coborâșuri. Durerea își găsește încet loc în viața noastră. Pierderea ficelour noastre este prezentă zilnic și nimic și nimeni nu poate umple acest loc. Dar Anita și Rita ne-ar fi spus: „Trăiți, trăiți pentru Isus, bucura-

« Când Îi dai totul lui **Dumnezeu**, atunci El poate forma **ceva minunat** din fragmentele **vieții noastre.** »

ți-vă!” Și asta încercăm să facem. Uneori reușim, alteori, nu.

Între timp s-a aflat ceva nou despre situația soților Hentschel? Ce fac cei doi copii ai lor care au putut fi eliberați? Cum fac față incertitudinii de ani de zile cu privire la soarta

Povestea tragică a Ritei și Anitei a apărut în presa din întreaga lume.

părinților lor (dacă mai sunt sau nu în viață)?

Din păcate, nu se știe nimic nou despre soarta lui Sabine, Johannes și a fiului lor, Simon Hentschel, și nici despre englezul Toni. Familiile trebuie să trăiască în această incertitudine plină de amărăciune. Dar și acolo Dumnezeu este prezent cu mângâierea Sa minunată. Cele două fiice ale familiei, Lydia și Anna, sunt bine. Când le văd, experimentez o întregă paletă de sentimente: bucurie, dor, jale, recunoștință, toate acestea se amestecă. Au fost primite cu dragoste de rudele lui Sabine și Johannes.

Copiii au fost separați la scurt timp după răpirea părinților. Frățiorul cel mic s-a îmbolnăvit și a fost separat de surioarele lui. Și lui i s-a pierdut urma până astăzi. Lydia și Anna au fost eliberate la un an de la răpire de o unitate specială. Nu se știe nimic concret despre aceasta. Mulți oameni se roagă zilnic pentru cei dispăruți, nu sunt uitați, de Dumnezeu în niciun caz!

Ce aștepti de la viitor? Ce bucurii ai?

Primesc fiecare nouă zi din mâna lui Dumnezeu și îmi doresc pentru mine, soțul meu și copiii noștri, să rămânem în Isus, în ciuda a orice. Doresc să recunosc calea Sa și să le transmit oamenilor din jurul nostru cât mai mult din dragostea Lui, pe care noi o experimentăm zilnic.

«**Moartea nu are ultimul cuvânt și aceasta este pentru noi o mare mângâiere. Dumnezeu întoarce foaia și face totul nou.**»

Proiectul „nostru” din Mdeka crește și îl susținem cum putem. Am rezervat deja următorul zbor către Malawi. Zburăm cu un grup ca să ajutăm acolo. Încă sunt multe de făcut. Mă bucur îndeosebi să îi strâng în brațe pe toți copiii flămânzi de viață. O fi crescut Sam?

Prin cartea voastră, „Viziunea”, vă faceți publică povestea. De ce?

După moartea copiilor noștri am înghițit cărți în care oamenii relatau despre cum au experimentat pierderea. Am vrut să aflăm cum au învățat să își trăiască viața „după aceea”. Multe mărturii valoroase ne-au fost o binecuvântare și mângâiere minunată. Am vrut să facem și noi același lucru: să le insuflăm curaj oamenilor, să îndrăznească lucruri noi, și să rămână totuși în Domnul (Psalmul 73:23). Să nu rămână blocați la „De ce?”.

Mulțumim din inimă pentru interviu și vă dorim în continuare toate cele bune și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru viața voastră și lucrarea din Africa!

¹(Hilfsaktion Märtyrerkirche), în limba engleză “The Voice of the Martyrs” (Vocea martirilor), misiune creștină înființată de Richard Wurmbbrand care luptă împotriva persecuțiilor îndreptate asupra creștinilor de pe toate continentele.